

בס"ד. שיחת ש"פ פקודי, ב' אדר-שני, ה'תשכ"ה.

בלתי מוגה

א. הביאור בפירוש רש"י בריש פרשתנו, "בפרשה זו נימנו כו" — שבזה מתרץ רש"י למה נאמר "אלה" (שפסל את הראשונים), ולא "ואלה", כי, מאחר ש"פקודי המשכן" קאי הן על מגין "נדבת המשכן" והן על מגין "כל כליו לכל עבודתו", מובן, ש"בפרשה זו" מתחיל ענין חדש: מגין הקשור עם תפקיד הממונה (פקודי מלשון מינוי ותפקיד) לחשב כל הפרטים. וביינה של תורה, שמשה רבינו פוקד לא רק את השויות, כוונת המצוה, אלא גם את המשקל ("משקלי נדבת המשכן"), עצם העשי' — הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ש חכ"ו ע' 272 ואילך.

* * *

ב. פרשת פקודי שהיא סיום ספר שמות, היא גם הסיום של דרוש ספר שמות שב"לקוטי תורה".

ובהקדמה — שאף שכל הדרושים שבלקוטי תורה הם ספר אחד, ויתירה מזה, כמבואר במכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר' ש"הספרים 'תורה אור' ו'לקוטי תורה' הם שני חלקים של ספר אחד", הרי ישנו גם ענין של התחלקות, החל משני החלקים דתו"א ולקו"ת, ובאופן שכל אחד מהם נחלק לכמה ספרים, כך, שהדרושים דספר שמות נחשבים גם לספר בפני עצמו. וכמו בתושב"כ, כפי שרואים בגלוי בספר תורה שיש הפסק ד' שיטין בין ספר לספר², שהפסק זה הוא לעיכובא³.

ובפרטיות יותר, הנה בכל ספר גופא יש התחלקות והפסק בין פרשה לפרשה, וכן בכל פרשה גופא יש הפסק בין דרוש לדרוש, וכן בין המאמר להביאור, וגם בכל מאמר גופא יש הפסק בין סעיף לסעיף, ובכל סעיף גופא יש הפסק של נקודה בין ענין לענין — בבחינת "אף הפסיק הענין".

ומובן, שהתחלקות זו אינה סתירה לאחדותו של הספר כולו, וע"ד המבואר בתו"ח פ' נח⁴ שריבוי ההתחלקות הוא מצד אחדות הפשוטה, ודוקא ע"י ההתבוננות בריבוי התחלקות הנבראים בסדר ההשתל' מגיעים עד להתכללות דבחי' עקודים, ועד לפשיטות האחדות, ועד לאחדות הפשוטה.

(1) אג"ק שלו ח"ד ס"ע תקס ואילך. וש"נ.

(2) ב"ב יג, סע"ב.

(3) ראה פתחי תשובה יו"ד רסרע"ג. וש"נ.

(4) לקו"ת נשא כג, ד. ובכ"מ.

(5) ע, ב ואילך.

[וכן הוא בכללות התורה, שלמרות ריבוי ההתחלקות שבה, הרי היא תורה אחת, וכידוע הפתגם 'שאות ב' ד' בראשית' שבהתחלת התורה, ואות ל' ד' לעיני כל ישראל' שבסיום התורה, הם תיבה אחת — "לב"].

ומזה מובן, שסיום ספר שמות בלקוטי תורה הו"ע ד' גמרה של תורה". ומנהג ישראל ב"גמרה של תורה" — ש"מתכיפין התחלה להשלמה" (כמ"ש בנוסח "מרשות" שאומרים בשמח"ת), לקשר את סיום הספר עם התחלתו (נוסף על התחלת הספר שבא לאחוריו), כמו בשמח"ת, שלאחרי שמסיימים פרשת ברכה, חוזרים ומתחילים מהתחלת התורה.

ובנדוד, יש לקשר את סיום הדרוש בלקו"ת פרשת פקודי, סיום ספר שמות, עם התחלת הדרוש בלקו"ת פרשת בשלח, התחלת ספר שמות בלקו"ת — ד"ה ראו כי ה' נתן לכם השבת.

ועפ"ז יש לבאר הטעם שה"קיצור מד"ה ראו כי ה' נתן לכם השבת" מופיע בלקו"ת לאחרי דרושי פרשת פקודי. ולכאורה, כיון שהלקו"ת חזר ונדפס כמ"פ ע"פ הוראות רבותינו נשיאינו, היו יכולים להדפיס הקיצור במקומו. ובזה מודגש הקשר שבין סיום הלקו"ת דספר שמות עם התחלתו.

ג. מאמר (כעין שיחה) ד"ה אלה פקודי.

* * *

לאחרי המאמר הורה כ"ק אדמו"ר שליט"א שכל אלו שסיימו את לימוד הלקוטי-תורה על פרשת השבוע, יאמרו "לחיים". והוסיף, שלכל לראש יאמרו "לחיים" אלו שהתנדבו מממונם עבור הדפסת הלקו"ת, שע"ז יוכלו לרכוש את הלקו"ת במחיר זול יותר (ולולי נדבתם, מי יודע מה הי' מחירו של הלקו"ת...), וציין את מעלת המס"נ של המנדבים, ובירכם שיתנו מרצונם הטוב, וישפיעו על אחרים גם בעניני תומ"צ, והוסיף לברכם, שירחיב להם השי"ת בכל המצטרך להם, בטוב גשמי ורוחני, וכן ברך את לומדי ומסיימי הלקו"ת בטוב גשמי ורוחני.

[הקהל התחיל לומר "לחיים" ולנגן ניגון, וגם כ"ק אדמו"ר שליט"א אמר "לחיים", ולפתע עמד מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב בשמחה והתלהבות גדולה, בעודדו את כל הקהל, כולל גם את זקני אנ"ש, להשתתף בשמחה וריקוד בקשר עם סיום הלקו"ת].

(6) ראה גם תו"מ — רשימת היומן ע' תג. (7) ראה רמ"א או"ח סתר"ס ט. יו"ד סו"ס רמו. וש"נ.